

CONFESSARIUS MONIALIUM.

Vide verb. Moniales art. 5. & supra art. 4. à n. 29. ad num. 58.

CONFESSARIUS REGULARIUM.

Vide verb. Approbatio art. 2.

CONFESSARIUS QUOAD EA,
quæ concernunt sollicitationem.

Vide verb. Sollicitatio, & supra verb. Complex &c. & verb. Confessarius art. 4. num. 12. ad plur. seqq.

CONFESSIO.

1. CONFESIONES sacramentales factæ Sacerdoti actu non approbato ab Ordinario loci, & absolutiones imperitæ ab hujusmodi, nullæ declarantur à Benedicto XIV. constitut. incip. Apostolica Indulta §. 2. * Nemo enim unquam quodcumque privilegium obtinens audire potest confessiones secularium absque approbatione Ordinarii; idque valeat etiam pro confessionibus venialium & mortalium, quæ aliis clavibus subjecta sunt. Id etiam comprehendit eos, qui privilegium Bullæ Cruciatæ obtinuerunt, ut ex Bulla Benedicti XIII. firmatur instit. eccles. 86. §. 8. *
2. Confessionem sacramentalem audientes, qui reperti fuerint ad presbyterorum non promoti, curiæ seculari traduntur, etiam pro prima vice, prævia degradatione, si alium ordinem habuerint; dummodo absolutionis formam protulerint, quam si non protulerint, mitiori pena damnari possunt. Idem constit. incip. Sacerdos §. 8.
3. Confessiones Cappuccinorum Confessariis extraneis permittuntur, deficienti Confessario sui ordinis; etiam quoad casus reservatos, præstita obligatione se præsentandi. Idem constit. incip. Quod communi: Vide verb. Cappuccini, num. 5.
4. Confessiones simultaneæ virorum & uxorum apud Græcos improbantur. Idem constit. incip. Eisi §. 5.
5. In confessione sacramentali aperiendæ sunt etiam circumstantiæ mutantes speciem peccati. Conc. Trident. sess. 7. Canon. 7. ubi anathemate perstringit asserentes contrarium. Et probabilius aperiendæ sunt circumstantiæ aggravantes. Idem de synodo dioc. l. 6. cap. 5. n. 1. ex pluribus ibi adductis.
6. Per confessionem factam cuilibet Sacerdoti seculari, vel regulari ab Episcopo approbato satisfieri Canonis Omnis utriusque sexus ex constitut. Clementis VIII. anno 1592. & Innocentii X. anno 1645. incip. Exponi Nobis, constat, de synodo diocet. l. 7. c. 44. §. 4.
7. Confessionis annuæ præceptum obligat, etiam non commissa gravi culpa, ut quis se peccatorem saltem semel quotannis recognoscat, ut ex S. Thoma in 4. sent. dist. 17. quest. 3. quasiunc. 3. instit. eccles. 18. §. 4.
8. Parochus, quamvis pierumque credere debeat parochiano suo asserenti confessionem peregrisse, si tamen prudenter credere non possit asserenti, abstinere debet ab administranda eidem communione etiam Paschali, ut ex Roncaglia, instit. eccles. 45. §. 15.
9. Possunt Episcopi limitatam facultatem audiendi confessiones dare regularibus etiam post examen idoneos illos repererint. Instit. eccles. 86. §. 9.
10. In locis, ubi rarissimi sunt Sacerdotes, qui audiant confessiones, sufficit ad eos approbandos scientia minus quam mediocri, ut ex Cardin. de Lugo; instit. eccles. 86. §. 12.
11. Quoad confessionem factam laico in necessitate, dum

non adest copia Sacerdotis, de qua sermo fuit olim apud veteres Theologos, & etiam apud S. Thomam, recte docet eximius Pontifex, neminem ex veteribus illis agnovisse, laicum esse verum ministrum hujus sacramenti; sed eam confessionem testimonium esse animi demissi & humiliati, ex quo magis flectitur Deus ad elargiendam uberiore gratiam, qua quis ad contritionem & justificationem exciteret. Nihil tamen secius hanc nunquam fieri prastat, cum multis incommodis sit obnoxia. De synodo diocet. l. 3. cap. 15. per tot. ubi recte ex decreto Clementis VIII. illicitam esse & invalidam confessionem factam Sacerdoti absentem notatur. Alia ad rem; vide verb. Penitentia Sacramentum. * (Vid. lit. A. pag. 195. col. 1. in add. noiv. hisp.)

CONFIRMATIO.

ARTICULUS I.

Confirmatio quoad ejus esse, institutionem, materiam, & formam.

SUMMARIUM.

1. Quis sit Confirmatio.
2. Est de fide, quod Confirmatio sit unum ex septem novæ legis sacramentis à Christo institutum.
3. Confirmatio est sacramentum à Baptismo distinctum.
4. Confirmationis sacramentum fuit institutum à Christo in nocte Cene Domini.
5. Materia remota sacramenti Confirmationis est chrisma confectum ex oleo olivarum, & balsamo simul consecratum ab Episcopo.
6. Mixtura balsami nunquam omittenda est.
7. Mixturam balsami in Sacramento Confirmationis esse de necessitate præcepti, omnes fatentur.
8. An sit autem etiam de necessitate sacramenti, seu essentialiter requisita ad validitatem sacramenti duplex est Aulorum sententia; una affirmativa, & altera negativa: At prima affirmativa tamquam tutor est tenenda, usque ad n. 10.
9. Materia proxima Confirmationis est unctio cum chrismate facta in modum crucis in fronte confirmandi, usque ad n. 12.
10. Adducitur instantia, & solvitur, usque ad n. 17.
11. Forma consueta sacramenti Confirmationis in ecclesia latina est ista; Signo te signo Crucis, & confirmo te Chrismate salutis; in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.
12. Omnia verba hujus formæ sunt necessaria necessitate præcepti in ecclesia latina.
13. Immo verba supra dicta, vel iis æquivalentia, sunt etiam necessaria necessitate sacramenti, usque ad numer. 25.

CONFIRMATIO est sacramentum, quo homo viator baptizatus inungitur in fronte ab Episcopo cum Chrismate, & præscripta verborum forma ad fidei robur consequendum; est in re communis. Est de fide, quod Confirmatio sit unum ex septem sacramentis à Christo Domino institutum; sic definitum est in Concilio Florentino in decreto de unione Armenorum §. Secundum, ibi: "Secundum sacramentum est Confirmatio, cujus materia est chrisma confectum ex oleo (quod nitorem significat conscientiæ) & balsamo (quod odorem significat bonæ famæ) per Episcopum benedictum." Et in Concilio Tridentino sess. 7. de sacramentis in genere can. 1. ibi: "Si quis dixerit sacramenta novæ legis non fuisse omnia à Jesu Christo Domino nostro instituta, aut esse plura, vel pauciora, quam septem, videlicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Penitentiam, Extremam Unionem, Ordinem, & Matrimonium, aut etiam aliquod horum septem non esse vere, & proprie sacramentum, anathema sit." Et Canon. 1. de confir-

firmatione, ibi: "Si quis dixerit, Confirmationem baptismatorum otiosam cæremoniam esse, & non potius verum, & proprium Sacramentum, aut olim nihil aliud fuisse, quam catechesin quandam, qua adolescentiæ proximi fidei suæ rationem coram ecclesia exponebant, anathema sit." & hæc veritas deducitur ex sacra scriptura Act. 8. ibi: Tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum; ubi Eugenius IV. in cit. Concil. Florent. Per manus impositionem, chrisma is unionem & per accipere Spiritum Sanctum, intelligit donum gratiæ sanctificantis. Ex quo loco etiam evidenter colligitur, Confirmationem esse sacramentum à Baptismo distinctum; dicit enim ibi Sacer textus de Apostolis loquens: "Qui cum venissent, oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum Sanctum; nondum in quemquam illorum venerat, sed baptizati tantum erant in nomine Domini Jesu." Confirmationis sacramentum fuit institutum à Christo in nocte Cene Domini, unde promanavit consuetudo sacrum chrisma conficiendi in die Cene Domini, quæ quidem in ecclesia semper observata fuit, & adhuc observatur: Est communis, & probabilior Doctorum sententia, & hæc sententiam expresse tradidit Fabianus Papa, epistola 2. cap. 1. ad Orientales, ibi: "In illa die Dominus Jesus postquam cœnavit cum Discipulis suis, & lavit eorum pedes, sicut à Sanctis Apostolis prædecessoris nostri acceperunt, nobisque reliquerunt, chrisma conficere docuit;" ubi per chrisma sacramentum Confirmationis intelligitur, quod totum postea confirmavit etiam Catechismus Romanus de sacrament. Confirm. * At Benedictus XIV. instit. ecclesiast. 6. §. 5. supervacaneum dicit perscrutari, quoniam tempore Sacramentum hoc Saluator instituerit, non enim constat, num illud instituerit, cum imposuit manus capiti puerorum; Matth. 19. num instituerit tantum, cum ministravit; num in ultima Cœna, cum dixit Apostolis; Accipite Spiritum Sanctum, nam tandem ipsa Pentecostes die. * Materia remota sacramenti Confirmationis est chrisma confectum ex oleo olivarum, & balsamo simul consecratum ab Episcopo, est communis, & habetur expresse ex Concilio Florentino in decreto de unione Armenorum, §. Secundum, ubi patet ex præcis verbis adductis supra sub n. 2. & ex Conc. Trid. sess. 7. can. 2. de confirm. ibi: "Si quis dixerit, injuriosus esse Spiritui Sancto eos, qui sacro Confirmationis chrismati virtutem aliquam tribuunt, anathema sit." Mixtura balsami nunquam omittenda est, cum chrisma non sit simplex oleum, sed oleum cum balsamo mixtum; cap. unic. de Sacra Unctione, & cap. 1. de sacram. non iterandis. Mixturam balsami in sacramento Confirmationis esse de necessitate præcepti omnes fatentur; controversia solum est inter Doctores, an sit etiam talis mixtura necessaria necessitate sacramenti, seu essentialiter requisita ad validitatem sacramenti. Plurimi tenent mixturam balsami necessario requiri ad validitatem sacramenti, taliter quod sacramentum ministratum cum solo oleo consecrato, absque mixtura balsami, sit invalidum & nullum: Et horum sententia colligitur ex cap. unico, §. Per frontis, de Sacra Unctione, ex Conc. Florent. in cit. decr. de unione Armenorum §. Secundum, ubi ait: "Secundum sacramentum est Confirmatio, cujus materia est chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiæ, & balsamo, quod odorem significat bonæ famæ, per Episcopum benedictum;" quibus verbis palam confitetur Concilium, quod sicut tam oleum, quam balsamum propriam habet mysticam significationem, ita etiam utrumque æqualiter ingreditur ad constitutionem chrisma, quod est materia requisita essentialiter ad valorem hujus sacramenti, & ex verbis Fabiani Papæ dicti. epistol. 2. ibi: Et divina institutione provenire, ut oleum cum balsamo conficiatur: & ex verbis formæ, quæ talis est: Signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis; in nomine Patris &c. nam hæc verba essent falsa, si solum oleum sufficeret ad validitatem, cum istud non sit chrisma. Et ita hæc sententiam tuetur Fagn. in cit. cap. unic. de Sacra Unctione n. 53. Bellarm. lib. 2. de confirm. cap. 8. & 9. Pirlhing. l. 1. tit. 16. de sacramentis non iterandis num. 3.

Reiffenst. ibid. n. 21. Filluceius de sacram. Confirmat. c. 1. q. 5. Basilius Pontius eod. tract. part. 2. cap. 2. Pax Jordan. tom. 1. lib. 3. tit. 1. n. 34. Villalobos in Summa tom. 1. tract. 6. diff. 2. n. 2. aliique passim communiter, & tutius. Alii vero tenent, mixturam balsami requiri tantum de necessitate præcepti ecclesie, non autem de necessitate sacramenti ad validitatem ipsius. Et horum opinio colligitur ex c. Pastoralis 1. de sacr. non iterandis, & tenent Gonzalez in cap. Presbyter 2. eod. tit. Cajetanus in 3. part. q. 72. art. 1. Navarr. manual. c. 22. n. 8. Sotus in 4. dist. 3. q. unic. art. 2. Valent. contr. tom. 4. disp. 5. q. 1. part. 2. Unde in hujus materiæ ambiguitate juvat adducere mentem Sacræ Congreg. Concilii, in qua cum fuisset propositum, Bertam suscepisse filiam Caji in sacramento Confirmationis ab Episcopo per errorem ministrato cum oleo infirmorum; & exinde dubitaretur, an ortum esset impedimentum cognationis spiritualis inter prædictos matrimonium contrahere cupientes. Sac. Congr. respondit ad mentem; quæ fuit, ut dispensaretur ad cautelam: die 4. April. 1693. in dubio cognationis spiritualis, ex quo ut refert, & tenet Eminentissimus Petra tom. 3. comm. in const. 14. Innoc. IV. n. 4. videtur dictam Sacram Congregationem magis inclinasse priori sententiæ, ut tutiori, & sic sentio & ego esse tenendum. Sic etiam Rosignolus de sacramentis in genere part. 3. q. 2. art. 1. à n. 12. & 17. citans S. Thom. S. Bonaventuram, & Concil. Coloniense, & recte respondens ad canonem Pastoralis 1. de Sacramentis non iterandis, ut respondet Reiffenstuel, & Pirlhing. locis citatis. Vide ipsos ubi multa adducunt ad rem. (Vid. verb. Irregularitas, in addit. hisp.)

Materia proxima sacramenti Confirmationis est unctio cum chrismate facta in modum crucis in fronte confirmandi. Est communis, & patet ex Concilio Florentino loc. cit. Ritualibus, & praxi ecclesiæ; & colligitur ex Sacra Scriptura 2. Corinth. 1. ibi: Qui confirmatus est in Christo, & qui unxit nos Deus, qui & signavit nos & dedit pignus Spiritus Sancti in cordibus nostris, loc. cit. Et quod hæc unctio cum chrismate debeat fieri in fronte confirmandi, habetur ex usu perpetuo universalis ecclesiæ; & ex Concilio Florentino loc. cit. ubi habentur præcisa verba: "Ideo in fronte, ubi verecundiæ sedes est, confirmatus inungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, & præcipue crucem ejus, quæ Judæis est scandalum, gentibus autem stultitia, secundum Apostolum, propter quod crucis signatur." Nec valet objicere, quod Apostoli Act. 8. 19. confirmantes imponebant manus super baptizatos; adeoque impositio manus episcopalis, & non unctio cum chrismate est materia proxima Confirmationis. Non valet, inquam, quia nulla manus impositio distincta ab ea, quæ reperitur in ipsa chrisma unctio, est essentialis sacramenti Confirmationis materia; Eugenius enim IV. in Concilio Florentino loc. cit. expresse ait: "De solis Apostolis legitur (quorum vices tenent Episcopi) quod per manus impositionem Spiritum Sanctum edabant;" in locum autem illius manus impositionis, datur in ecclesia Confirmatio. Tum quia nec in Pontificali Romano, nec apud Græcos fit mentio impositionis manus. Quod autem Apostoli in principio nascentis ecclesiæ per impositionem manus contulerint Spiritum Sanctum, hoc factum est ex singulari Dei dispositione, & speciali Christi privilegio pro eo solum tempore, quo super baptizato descendebat Spiritus Sanctus in signis sensibilibus; tunc enim Apostoli non utebantur chrisma unctio, quia non erat necessaria materia sacramentalis, ubi sensibilia signa miraculose apparebant, quæ supplebant vicem ejusdem materiæ, seu chrisma unctio; quia tamen etiam tempore Apostolorum ille visibilis descensus, seu in signis sensibilibus miraculosa apparitio Spiritus Sancti cessavit, ideo etiam postea Apostoli per unctioem chrisma confirmabant. Sic Divus Thomas 3. part. quest. 72. art. 4. in respon. ad primam, Scotus in 4. dec. 7. quest. 1. Mastrius, Faber, Amicus, Rosignolus, aliique passim.

Forma consueta sacramenti Confirmationis in ecclesia latina est ista, Signo te signo crucis, & confirmo te chris-

chrismate salutis, in nomine Patris, & Filii & Spiritus Sancti: Sic traditur in præcis terminis à Concilio Florentino in decreto de unione Armenorum. Omnia verba hujus formæ sunt necessaria necessitate præcepti in ecclesia latina. Est communis cum Sancto Thoma 3. part. q. 72. art. 4. Mastrio in disp. 2. q. 8. Suarez, Coninch. &c. Immo omnia supradicta verba, vel iis æquivalentia, sunt etiam necessaria necessitate sacramenti, seu sunt de essentia, & valore formæ sacramenti Confirmationis. Est communior, & tuior sententia, teste Mastrio 21 in 4. disp. 2. q. 8. n. 236. Et quod invocatio expressa Sanctissimæ Trinitatis (pro qua est major difficultas) sit essentialis in dicta forma, tenet Divus Thomas d. 3. part. q. 72. art. 4. Barbosa de offic. & potest. Episcop. part. 2. alleg. 30. n. 22. Suarez disp. 33. sect. 5. vers. Secundo dubitari potest: Coninch. 3. part. q. 72. art. 4. num. 66. Petrus de Ledesma de sacram. Confir. cap. 3. Bartholucius ab Angelo dialog. 3. §. 17. Fillucius tract. 3. cap. 1. q. 11. n. 22. & alii magis communiter; & ratio desumitur à pari de Baptismo, quia enim homo per Baptismum primo renascitur ad fidem, necessaria est expressa invocatio Sanctissimæ Trinitatis, quæ est fundamentum ejusdem fidei, ergo quia per Confirmationem homo roboratur, & quoad eandem fidem stabilendam in corde, & quoad eam libere profitendam in ore, erit necessaria eadem expressa invocatio Sanctissimæ Trinitatis. Nec valet dicere, quod fides, & expressa professio mysterii Sanctissimæ Trinitatis sit jam fixa in Baptismo per susceptionem Baptismi, & consequenter non esse necesse, quod ipsa expressa invocatio, seu professio repetatur in Confirmatione, sicuti de factum non est necesse, quod repetatur in aliis sacramentis. Non valet, inquam, quia cum Confirmatio sit instituta ad roborandam fidem, quæ in Baptismo suscepta est, & ad eam etiam extrinsece profitendam, necesse est, ut etiam expressæ principale mysterium magis in ipso baptizato confirmando firmetur, quod non requiritur in aliis sacramentis, cum non sint instituta, nec denitur ad ejusdem fidei firmitatem, & professionem. Tum quia Concilium Florentinum in decreto de unione Armenorum pro forma essentiali sacramenti Confirmationis cum ceteris verbis ejusdem formæ ponit expressam invocationem Sanctissimæ Trinitatis, ut patet ex præcis suis terminis sub num. 18. relatis.

ARTICULUS II.

Quoad ea, quæ concernunt ministerium, & subjectum Confirmationis.

SUMMARIUM.

1. MINISTER Ordinarius sacramenti Confirmationis solus Episcopus: etiam excommunicatus, hæreticus, vel degradatus, quomodo ille non sit confirmatur: simplex Sacerdos quando possit confirmare: quibus ex causis poterit talis facultas concedi, ad num. 6.
 2. In alterius diocesi Episcopus an confirmabit, & pontificalia exercebit: quid Archiepiscopus in suffraganei territorio: personis alterius diocesis an consecratur: aliquæ opiniones referuntur, ad num. 14.
 3. Ad quæ spectet, sede vacante, conferre chrismata, consecrare aras, & altaria portatilia: quis vicinior ad hunc finem censetur Episcopus: ubi, & quibus locis sit conferendum, aut possit conferri: quando expense Episcopo subministrandæ, & iste procuratorum recipiet: quid præter consuetudinem, ad n. 30.
 4. Quis subjectum capax Confirmationis: quibus valide, & licite hoc sacramentum conferendum: in adultis an requiratur intentio, & status gratia: an sejunni possint recipere, ad num. 41.
 5. Subnectuntur Auctoris supplementa, ad num. 62.
 6. MINISTER Ordinarius sacramenti Confirmationis est solus Episcopus. Est de fide definitum in Concilio Tridentino sess. 7. Can. 3. de Confirmatione, ibi: "Si quis dixerit Sanctæ Confirmationis ordinarium Ministerium

non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem Sacerdotem, anathema sit;" jam antea staterat Concilium Florentinum in decreto Eugenio de unione Armenorum. Omnis Episcopus etiam excommunicatus, hæreticus, vel degradatus valide potest conferre sacramentum Confirmationis: quia per hæresim, vel excommunicationem, vel degradationem non amittit characterem episcopalem, in quo datur potestas confirmandi: Est communis cum Barbosa de offic. & potest. Episcop. part. 2. alleg. 30. n. 2. & colligitur ex Trident. sess. 7. Can. 12. de Sacramentis in genere, ubi de quolibet sacramentorum Ministro in peccato existente sic definit: "Si quis dixerit Ministerium in peccato mortali existentem, modo omnia essentialia, quæ ad sacramentum conficiendum, aut conferendum pertinent, servaverit, non conficere, aut non conferre sacramentum; anathema sit." Episcopus etiam valide confirmat, quando non sit confirmatus: Potestas enim confirmandi non venit à characteris Confirmationis, sed à characteris Ordinis Episcopalis: unde cum Episcopus, licet non confirmatus, habeat characterem Ordinis Episcopalis, in quo fundatur potestas confirmandi, valide conferre Confirmationem. Barbosa loc. cit. n. 3. Bonacia de Sacrament. disp. 3. q. unic. punct. 2. n. 10. Suarez, Enriq. & alii passim. Minister extraordinarius Confirmationis potest esse etiam simplex Sacerdos ex speciali commissione & delegatione Summi Pontificis: cap. Pervenit. 1. dist. 95. ubi refertur, Sanctum Gregorium Papam hanc facultatem concessisse Presbyteris Sardinia propter defectum Episcoporum, ibi: Ubi Episcopi desunt, ut Presbyteri etiam in frontibus baptizatos chrismate tangere debeant concedimus. Et hoc expresse indicat Eugenius IV. in Concilio Florentino loc. cit. ibi: "Legitur tamen aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili, & urgente admodum causa simplicem Sacerdotem, chrismate per Episcopum confecto, hoc sacramentum Confirmationis administrasse." Et talem facultatem concesserunt etiam alii Summi Pontifices variis Religiosis, ut Innocentius IV. Patribus Prædicatoribus, Joannes XXII. & Leo X. Fratribus Minoribus pro Indiis, teste Rodriguez in suo Bullario Regul. in Bulla Leonis X. Gregorius XIII. Patribus Societatis, ut testatur Suarez, Innocent. XIII. Patri Guardiano Sancti Sepulcri Ordinis Minor. de observantia, constituit. incip. Cum ad infrascriptum: Et ipsi Guardiani eandem facultatem concessit etiam Benedictus XIV. constituit. incip. Cum ad infrascriptam: constituit. incip. De mandatum §. 14. & alii aliis in terris infidelium remotissimis à Sede Apostolica, ubi Episcoporum Catholicorum copia non adest. Talis autem facultas non solet concedi, nisi ex urgentissimis causis, ut etiam indicavit Concilium Florentinum loc. cit. ibi: Ex rationabili, & urgente admodum causa; & patet ex pluribus similibus petitionibus rejectis à Sac. Congreg. Conc. & signanter in Tarracoenensi 25. Jan. 1659. in una Insularum Philippinarum 28. Januar. 1688.
 7. Episcopus non potest in alterius diocesi confirmare suos subditos, vel pontificalia actus exercere absque licentia Episcopi in cujus diocesi reperitur, sub pena suspensionis ad exercitio pontificalium. Ita Conc. Tridenti sess. 6. de reform. cap. 5. & Sac. Congreg. ejusdem Concilii in Mediolanensi 15. April. 1575. Nec in diocesi vere Nullius, Sac. Congreg. Conc. in Dirachien. 21. August. 1617. & in Isernien. 1. Mart. 1687. In ministrando enim Confirmationis sacramento ultra potestatem Ordinis requiritur etiam potestas jurisdictionis, quam non habet Episcopus in diocesi alterius, seu vere Nullius. Immo neque potest Archiepiscopus in diocesi suffraganei; gloss. in Clem. cap. Archiepiscopo 2. de priuil. & excoisibus Præl. Barb. lib. 1. Juris eccles. cap. 7. n. 132. & de offic. & potest. Episcop. part. 1. tit. 4. num. 29. Card. Petra loc. cit. num. 54. referens ex Pignatelli sic fuisse in terminis resolutum. Archiepiscopus enim nequit exercere pontificalia in ecclesiis suffraganeorum absque licentia Episcopi Ordinarii, Sac. Congreg. & Regul. 18. Aprilis 1690. Quinimmo nec in propria diocesi potest Episcopus licite ministrare Confir-

firmationis sacramentum personis alterius diocesis absque consensu Episcopi confirmandorum, ut expresse resolvit Sac. Congreg. Concil. 28. Novemb. 1602. lib. 10. decr. pag. 49. ubi proposito dubio: An liceret Episcopo personis sibi non subjectis sacramentum Confirmationis conferre absque consensu proprii Episcopi confirmandorum? fuit resolutum omnium consensu: Non licet. Et sic docent S. Antonius in summa part. 3. tit. 15. §. 5. Silvester verb. Confirmatio q. 5. Tabien. eod. verb. Confirmatio §. 6. Armilla eod. verb. Confirmatio n. 5. Tolet. in Sacram. lib. 2. c. 24. n. 5. Bellarm. de Sacram. lib. 2. c. 12. in fine, Suarez p. 3. q. 72. art. 12. Barthol. ab Angel. Dialog. 3. §. 62. quos Auctores nominatim sequuta fuit Sac. Congregatio in adducta resolutione, ut refert Card. Petra loc. cit. n. 48. Nec desunt Auctores, quid dicant, quod Episcopus aliter faciens suspensionem incurrit, ut Vitald. tit. de Conf. cap. 4. n. 3. Petrus de Ledesma in summa part. 2. de Sac. Confir. cap. 9. vers. Septima Conclusio: Barthol. ab Angel. d. Dialog. 3. §. 62. quos refert, & sequitur Bonacia de Sacram. disp. 3. quest. unic. punct. 2. n. 1. Barb. tamen cum Diana, Layman, & alii ab ipso citatis dicit alleg. 30. n. 14. part. 2. de offic. & potest. Episcop. verius existimat, Episcopum confirmandum in sua diocesi subditos alterius, à suspensione, & culpa excusari, cum præsumendum sit hoc ratum, & gratum fore proprio Episcopo, præcipue quando est absens, vel non ministrat hoc sacramentum, vel confirmat aliquem afferentem dimissionis sui Episcopi, ut ordinetur, quæ quæ concedit finem, concedit necessaria ad talem finem. Episcopi vero attentiores talem suum confirmandi non subditos sine facultate suorum ordinariorum non admittunt. Pax Jordan. tom. 1. lib. 3. tit. 2. num. 49. Et Cardin. Archiepiscop. Neapol. in edicto pro Confirmationis sacramento id solet prohibere, ut observat Crispin. in visit. pastoral. part. 2. §. 17. pag. 113. Et in tali casu quod Episcopus se expresse declarat, ut Episcopus Resulanus chrismata ministravit se prius expresse declaravit, nolle, neque intendere confirmare diocesanos Florentinos, aliosque, qui legitimam suorum ordinariorum licentiam non habuissent, tunc ipsi essent invalide confirmati; cum enim nonnulli Florentini hujus declarationis inscisi ad Confirmationem accessissent, fuit dubitatum, an præfati diocesanis fuerint valide confirmati, sub die 8. Augusti 1682. fuit responsum à Sac. Congreg. Conc. Negativo.
 15. Ad viciniorem Episcopum spectat conferre chrismata, consecrare aras, vel altaria portatilia, Sede vacante, & Vicarius Capitularis procurare debet, ut illi subministretur victus conveniens, & equorum expensæ; Sac. Congregat. Episcop. in Carentina 10. Jan. 1665. Vicinior Episcopus dicitur ille, cujus cathedralis esset proximior cathedrali vacanti, licet forte alius esset vicinior loco habitationis impetrantis; Sac. Congreg. Concil. in Fundana 14. Novemb. 1637. Sic etiam in locis exemptis, & in Abbatibus, quæ vere nullius non sunt, chrismata ministrare pertinet ad Episcopum viciniorem, seu in cujus diocesi sita est abbatia. Ita resolutum refert Pignatelli tom. 10. consulti. 154. num. 11. Unde potest Episcopus in Parochialibus Monachorum exemptorum sacramentum Confirmationis administrare invitis ipsis Regularibus, & contra eos hujusmodi administrationem impediens censuris procedere; Sac. Congreg. Conc. in Brixien. 9. Jun. 1655. arg. cap. Responso 43. de sentent. excois. & arg. cap. Quoniam 19. de sentent. excois. in 6. Et si Abbas conferre tentet sacramentum Confirmationis, nihil agit, non obstantibus privilegiis obtentis ante Concilium Tridentinum; Sac. Congreg. Concil. 23. Julii 1635. Abbas, qui vere est nullius, & habet territorium separatam faciens propriam, & distinctam diocesim, convocare potest quemcumque maluerit Catholicum Antistitem ad sacramentum Confirmationis ministrandum: ut sæpius resolutum fuisse à Sacra Congreg. Concil. refer Pignatelli lib. 1. decr. in cap. Cum venisset 1. de Sac. Unctio. §. Per frontis num. 8. Rota decis. 723. num. 6. coram Cero, & resolvit eadem Sacra Congregatio Concil. in Dirachien. 21. August. 1697. lib. 3. Dec. pag. 316. ibi: "Si Abbatia hujusmodi nullius diocesis existat, esse in facultate Commendatarii convocare, quem maluerit Ca-

tholicum Antistitem ad sacramentum chrismatis ministrandum: Similiter in Isernien. 1. Mart. 1687. fuit rescriptum manutendum esse Abbatem Sancti Vincentii in Vulturino in possessione vocandi Episcopum sibi bene visum ad effectum administrandi sacramentum Confirmationis in ejus abbatia, salvo tamen jure Episcopi vicinioris. Non potest Episcopus nec Archiepiscopus, nec Patriarcha in locis alienæ diocesis, ubi aliquas habet ecclesias sibi immediate subditas, licentiam concedere extraneo Episcopo administrandi sacramentum Confirmationis, & Ordinis, nec pontificalia munia exercendi absque licentia illius Episcopi, in cujus diocesi locus est constitutus. Sac. Congreg. Conc. in Aquilejensi 14. Julii 1569. Si Episcopus sit Commendatarius abbatia nullius, non potest ibi illius subditis Ordines conferre, vel synodum, aut concursum facere, sed bene Confirmationis sacramentum administrare, altaria, & capellas consecrare, aliaque pontificalia exercere; Sac. Congreg. Episc. & Regul. in Celsionens. 27. Sept. 1602.
 16. Episcopus alienus sacramentum Confirmationis administrans debet ab Episcopo diocesano provideri; Sac. Congreg. Episcop. 15. Maji 1582. Quando Ordinarius vadit per diocesim extra visitationis occasionem, videlicet, ad consecrandam, vel reconciliandam ecclesiam, vel sacramentum Confirmationis administrandum, neminem cogere potest ad subministrandas expensas, neque pro equis, neque pro victualibus. Sac. Congreg. Episc. in Florentina 25. Jan. 1627. Episcopus enim proprius non potest pro sacramento Confirmationis administrando procuratoriam recipere; Sac. Congreg. Episcop. in Ariana 16. Julii 1636. juxta cap. Ea quæ 16. & cap. Ad nostram 2. de Simon. & sic etiam decrevit Sac. Congreg. Conc. in Bonifan. ubi cum inter varia dubia fuerit sub num. 6. quæsitum: An Episcopo accedenti ad conferendum sacramentum Confirmationis, teneantur Universitates prestare victualia seu procuracionem? Die 14. Dec. 1654. respondit: Ad sextum, non esse administranda victualia, nisi concurrat consuetudo legitime præscripta? Immo Monacelli tom. 1. tit. 9. form. 2. num. 22. mordicus tenet, quod Episcopi quantum ad hoc neque juvenantur consuetudine, quæ corruptela est; nec obstat decretum mox citatum in d. Bajonensi per illa verba; nisi concurrat consuetudo legitime præscripta; nec aliud decretum ejusdem Sac. Congregat. Concil. in Meribien. 14. April. 1655. lib. 9. Decr. pag. 452. ubi supposita consuetudine, censuit, Episcopo esse solvendos ab Universitate Montis Leonis duos duodecim pro victualibus occasione administrationis sacramenti Confirmationis, quia hodie, ut recte dicit Eminentissimus Petra loc. cit. num. 76. nec circa hoc suffragatur consuetudo, cum sit expresse sublata per Taxam Innocentianam in principio, ibi: In modo che deve dirsi reprobata, ed illecita ogni contraria consuetudine. Quæ taxa fuit edita de mandato expresso Innocentii XI. qui die prima Octobris 1678. eam approbavit, & ubique servari mandavit, & ejus observantiam & publicationem injunxit Sac. Congreg. Conc. & die 8. Octob. ejusdem anni 1678. Sac. Congreg. Eminentiss. S. R. E. Card. Conc. Trident. Interpretum inherendo mandatis Sanctitatis suæ præmissam taxam, seu declarationes typis dandas esse, & per literas ad quoscumque locorum Ordinarios transmittendas, ut eas in Cancellaria in loco omnibus patienti retineri faciant, easdem admissum observent, ac faciant observari. F. Cardinal. Columna Præfectus &c. Et hæc taxa Innocentiana justissime reprobatur, & illicita omnem contrariam consuetudinem, ut clare patet ex cap. Non satis 8. cap. Cum in ecclesia corpore 9. cap. Ea quæ 16. & cap. In tantum 36. de Simonia, in quibus omnibus reprobatur tamquam simoniaca consuetudo aliquid exigendi pro Confirmationis, aliorumque sacramentorum administratione. Unde Episcopus nedum nihil potest exigere pro administratione sacramenti Confirmationis, sed si & aliquid exegit, teneri restituere, ut expresse declaravit Sacra Congregatio Concilii in Anaphitanæ ad secundam dubium propositum contra ejusdem Archiepiscopum, ibi: "An occasione administrationis dicti sacramenti Confirmationis in visitatione poterit

» & possit in futurum procuracionem ab universitatibus laicis exigere & an exactas restituere teneatur. Sac. Congregat. sub die 18. Julii 1699. lib. 149. Decret. fol. 252. respondit: Negative quoad primam partem, & affirmative quoad secundam à die habitus recursus, quæ resolutio confirmata fuit sub die 6. Februarii 1700.

39 Quod procedit nedom quoad Episcopos Confirmantes, sed etiam quoad Vicarios, Cancellarios, aliosque familiares, ut prescribitur in dict. taxa Innocentiana §. 6.

31 Subjectum capax Confirmationis valide recipiendæ est omnis homo baptizatus, & nondum confirmatus; cap. Omnes fideles 2. dist. 5. de consecratione. Quod confirmandus debeat esse baptizatus clare patet, quia baptismus est janua ceterorum sacramentorum, quorum proinde incapax est, qui non est baptizatus; cap. Si quis Presbyter 1. & cap. Veniens 3. de Presbytero non baptizato. (Vid. lit. B. pag. 283. etiam in addit. hisp. novis.)

33 Quod confirmandus nondum debeat esse confirmatus, est clarum, quia sacramentum Confirmationis non tantum illicitè, sed etiam invalide iteratur. Concil. Trid. sess. 7. de Sacramentis in genere can. 9. ibi: Si quis dixerit in tribus sacramentis Baptismo scilicet, Confirmatione, & Ordine, non imprimi characterem in anima, hoc est, signum quoddam spirituale, & indelebile, unde ea iterari non possunt, anathema sit. Non tamen permittens se bis confirmari, nec bis confirmans eundem sit irregularis, quia talis irregularitas nusquam invenitur expressa in toto jure; & irregularitas non contrahitur, nisi in casibus à jure expressis: cap. Is qui, de sentent. excommunic. in 6. Et sic tenet Scotus in 4. dist. 7. quest. 5. Suarez de censuris dist. 42. sect. 4. num. 6. Barbosa de offic. & potest. Episcop. dist. part. 2. allegat. 30. num. 30. aliique multi ab ipso ibi citati; Rosignol. de Confirmat. quest. 7. art. 6. num. 3. cum aliis ab ipso ibi citatis. Infantes quamvis valide possint confirmari ante usum rationis, non tamen licite, ut colligitur ex cap. Ut jejuni 5. distincta. 5. de consecrat. ubi dicitur, ut jejuni ad confirmationem veniant perfectæ ætatis; ex Cathecismo Romano edito jussu Sancti Pii V. qui requirit in confirmando saltem septennium, quod idem statueret videtur Concil. Coloniens. pag. 7. cap. 9. ex Pontificali Romano, quod præcipit, ut confirmandus sciat doctrinam christianam, & impingatur ei alapa ad recordationem, quæ videtur in suspicente exigere usum rationis; ex Concil. Mediolanen. l. quod prohibet confirmari pueros ante usum rationis; & ex communi praxi ubique recepta, quod ante usum rationis pueris non conferatur sacramentum Confirmationis; quæ omnia certe simul collecta inferunt obligationem sic observandi. Vide infra num. 59. Sacramentum Confirmationis potest licite conferri amentibus, & furiosis, etiamsi fuerint perpetuo tales. Suarez tom. 3. in tertiam partem D. Thomæ dist. 35. sect. 2. vers. dicendum nihilominus est. Layman theolog. moral. l. 5. tract. 3. cap. 5. num. 3. Coninch. de sacramentis q. 72. art. 8. num. 83. Villalobos in Summa tom. 1. tract. 6. difficultat. 6. num. 2. Barbosa loc. cit. num. 21. & alii passim. Muti possunt licite confirmari, etiamsi fuerint in natiuitate tales, quamvis enim ipsi ore non possunt, vita tamen, & opere valent fidem profiteri. Est communis.

38 Possunt licite confirmari etiam infirmi mortis proximi. Sic S. Thomas tertiam partem. quest. 72. in respons. ad quartum. S. Bonaventura in 4. dist. 7. art. 3. quest. 1. & alii communiter. In adultis, ut valide conferrentur, requiritur intentio saltem habitualis confirmationem recipiendi. In Infantibus vero, & perpetuo amentibus nulla requiritur intentio, quia hanc in eis supplet Christus, & ecclesia, sicut in baptismo; Communis. In adultis, ad licite recipiendam confirmationem requiritur status gratiæ, cap. Ut jejuni 5. de consecrat. Est enim confirmatio sacramentum vivorum, quod non habet producere primam gratiam, quam supponit, sed solummodo secundam, id est, augmentum ejusdem. Non requiritur tamen, ut confirmationem recipiant jejuni, ut docet praxis ecclesiæ communiter recepta, teste Jordano tom. 2. l. 2. n. 13. ut proinde doctrina dict. cap. Ut jejuni 5. dist. 5. de cons. fuerit, vel solum consilii, vel abrogata; ut sentit S. Thomas dist. tertiam partem. q. 72. art. 12. ad 2. cum aliis passim.

* Confirmationis ad ministratio delegari potest simplici Sacerdoti per indultum apostolicum, ubi concurrat necessitas fidelium, & difficultas habendi Episcopum. Bened. XIV. tom. 1. constit. 129. incip. Eo quamvis tempore §. 8. Semper tamen adhiberi debet chrisma ab Episcopo rite benedictum; idem ibid.

Confirmationis sacramentum à Presbyteris Italo-Græcis conferri nequit. Idem constit. 17. incip. Etsi Pastoralis §. 3. Proindeque ab Episcopis conferendum est absolute iis, qui ab hujusmodi Presbyteris chrismate consignati fuerint. Idem ibid. sub conditione autem; si verosimiliter dubitari potest, quod ab Episcopis Græcis fuerint baptizati. Idem ibid. Et idem dicendum si Episcopus Latinus ordinem aliter Græcum ab Episcopo Græco baptizatum, de quo non constat fuisse chrismate consignatum; idem ibid.

Confirmationis sacramentum in ecclesia occidentali conferri nequit ante usum rationis. Idem constit. 129. incipient. Eo quamvis tempore §. 6. Nequidem à Græcis commemorantur in Italia, & insulis adiacentibus. Idem constit. 17. incip. Etsi Pastoralis §. 2. & cit. constit. Eo quamvis tempore §. 4. Aliud obtinet apud Græcos in Oriente degentes ex tolerantia Sedis Apostolicæ. Idem ibid. Item apud Coptos. Idem ibid. Ut etiam idem simplex Sacerdos ministrare solet infantibus Baptismum, & Confirmationem. Idem ibid. Ecclesiæ Latinæ morem improbare non licet. Idem ibid. in cit. constit. Eo quamvis tempore §. 6. & 7.

Confirmationis sacramentum conferri non debet pueris parum instructis in doctrina christiana. Idem constit. 42. incip. Etsi minime §. 9. Confirmationis sacramentum ministrare potest Episcopus in ecclesiis Regularium, in sacra visitatione, & extra illam. Idem constit. 109. incip. Firmidus §. 6.

Confirmationis sacramentum cum oleo, & chrismate etiam veteri, si novum haberi non possit, sed tamen à Catholico Antistite benedictis, conferri à P. Guardiano Sepulcri Ord. M. Obs. si defuerit Episcopus latini ritus, in sua diocesi residens, conceditur ab eodem Pontifice in suo brevi incip. Cum ad infrascriptum: quod extat tom. 1. Bullar. num. 10. ex quo constat, privilegium esse personale concessum Guardiano petenti. Ab eodem tamen P. Guardiano Terræ Sanctæ, pro tempore existente, Confirmationis sacramentum sub conditione conferri potest Græcis Melchitis à simplici Sacerdote confirmatis, absente Episcopo Græco Catholico. Idem const. 87. inc. Demandatum §. 14. * Item, ejusdem sacramenti conferendi facultas conceditur à Sac. Congregatione, confirmante eodem Pontifice const. inc. Anno vertente: Bull. tom. 3. n. 30. Præfæcto Missionum Ægypti, donec aliquis Catholicus Episcopus in Ægypto habeatur.

Confirmationis sacramentum à Græcis Sacerdotibus collatum in locis Græcorum, in quibus mos iste non est expresse improbatum à Sede Apostolica, valere censendum est ex consensu tacito Rom. Pontificis: de synodo dioces. lib. 7. cap. 9. & cit. constit. incip. Anno vertente: in qua tamen monetur, chrisma illud benedicendum esse ab Episcopo. *

Confirmationis sacramentum conferri potest ab Abbatibus Cryptæ Ferratæ episcopali characterè præditis, semel singulis annis, in illius monasterii ecclesia per se ipsos. Idem tom. 2. constit. 23. incip. Inter multa: *

Quamvis ex dictis num. 35. infantes valide possint confirmari ante usum rationis, non tamen licite, & ex his supra traditis sacramentum Confirmationis in ecclesia occidentali conferri nequeat pueris ante usum rationis, ut statuit laud. Pontifex tom. 1. constit. 129. incip. Eo quamvis tempore §. 6. Tamen idem Pontifex de synodo diocesana lib. 7. cap. 10. num. 1. docet, quod licet Cathecismus Romanus non expedit dicat, ut sacramentum Confirmationis pueris ante septennium conferatur, non tamen prohibet, ne ullo unquam in eventu isdem conferri queat, quod licite perpendentes Suarez, Layman, Diana, Cotonius, Juenin, Silvester, Maurus, Roncaglia, & Cardinales Gottus, ab ipso citati, aliique plurime affirmant, sancte, ac licite, etiam juxta præsentem disciplinam, sacro chrismate inungi pueros ante septennium,

num, cum aut prævidetur futura diuturna absentia Episcopi, aut iidem versantur in discrimine vite, aut alia urget necessitas, seu justa causa. Ac sub num. 6. subjungit. Et profecto quod confirmatio non sit deneganda pueris ante septennium, si tali morbo laborent, ut decessuri prævideantur, aperte deducitur ex D. Thoma 3. 62. quest. 83. num. 8. ad 4. ubi docet etiam pueris morituris hoc sacramentum dandum esse: Ut confirmati decedentes, majorem gloriam consequantur, sicut & hic majorem obtinent gratiam.

ARTICULUS III

Quod ea quæ concernunt Confirmationis necessitatem, effectum, Patrinum, & Ceremonias.

SUMMARIUM.

- 1. Ad salutem an sit necessarium sacramentum Confirmationis: quid in praxi admonendi fideles: est suscipiendum prius quam Tonsura recipiatur: an ea, & ceteri ordines ante Confirmationem valeant recipi: quotuplex ejus effectus, ad num. 8.
- 9. An requiratur Patrinus: unus, aut una; distinctus utrum debeat esse à Patrino Baptismi: unus pro pluribus: esse debet confirmatus: quos effectus, si confirmationem non susceperit: cuius sexus, ad n. 20.
- 21. Ceremonia omnes signantur: à quo est administrandum, & quibus insignibus: ubi est conferendum: quibus diebus, & utrum jejunius uterque: manu propria ungere chrismate debet Episcopus: quare in fronte inungendus, & percussus alapa: ostio ejus peccatum an sit, ad num. 32.
- 33. Varia aditiones subducuntur, ad num. 35.
- 36. Instructiones pro complemento afferuntur.

1. Licet nullum extet generale præceptum, sive divinum, sive ecclesiasticum de recipiendo sacramento Confirmationis, ac proinde per se, ac simpliciter loquendo, non sit necessarium ad salutem, neque necessitate mediæ, neque necessitate præcepti, adhuc tamen necessarium est, ut non contemnatur. Ita Scotus in 4. dist. 7. quest. 2. Divus Bonaventura dist. 7. art. 3. quest. 2. & communis Doctorum. Unde in praxi serio admonendi sunt fideles, ne confirmationem suscipere negligant, præsertim oblata opportunitate commoditate illam recipiendi; tum ne se privent maximo fructu, virtute hujus sacramenti consequendo, tum ne illud contemnerent videantur; judicaretur enim contemptus, si omnimodo opportunitate oblata, non susceperetur, inquit Scotus loc. cit. solvens instantiam adductam ex cap. Omnes fideles 1. dist. de consecrat. Adest tamen speciale præceptum ecclesiasticum, ut teneantur prius hoc sacramentum recipere omnes, qui volunt ad primam Tonsuram, & ad Ordines admitti; Concil. Trident. sess. 23. cap. 4. de reformat. ibi: Prima Tonsura non initiatur, nisi sacramentum Confirmationis, nisi non susceperint. Suscipientes autem primam Tonsuram, & Ordines ante Confirmationem, non peccant graviter, si citra contemptum id faciant; Concilium enim non præcipit Ordinandi, sed Episcopo Ordinanti, ne vide licet tales nondum confirmatos prima Tonsura initiati.

5 Sic Barb. ad Concil. Trident. d. sess. 23. cap. 4. num. 2. cum Suarez, Navar. Azorio, & plurimis aliis ibi citatis. Immo Layman l. 5. tract. 3. cap. 5. num. 4. cum quibusdam aliis etiam respectu Episcopi Ordinantis non agnoscit grave præceptum, sed admonitionem ejus, quod congrue fieri debeat; quamvis si secus fiat, peccetur venialiter. Adde tamen, quod pronotus ad Ordines Minores ante Confirmationem non potest ad altiores ascendere, nec beneficia accipere ante dispensationem apostolicam; quamvis primam Tonsuram sic suscepisset, & postea confirmatus ad superiores ascendisset; Sac. Congr. Concil. 27. Septemb. 1622. apud Monacell. tom. 4. supplement. ad 2. tom. num. 401. * Necessitatem, quam vocant, absolutam hujus sacramenti recipiendi nemo utique esse affirmaverit; sed vel in re, vel in voto plane necessarium est necessitate præcepti, & quidem divini tem-

poris persecutionis. Neque Parochi, neque parentes nec qui sunt loco parentum, sunt eximendi à lethali culpa si non instent, ut subjecti sibi parochiani, & quos habent subjectos, Confirmationem ab Episcopo parato recipiant. Inst. eccles. 6. §. 9. & 10. *

4. Ex iis, quæ hic ex Inst. ecclesiasticis Bened. XIV. Auctor firmat relate ad præceptum Confirmationis suscipiendæ, retractantur ea quæ num. 1. statuerat, videlicet nullum extare generale præceptum, sive divinum, sive ecclesiasticum de recipiendo sacramento Confirmationis. Hinc patet, quod neque Parochi, neque parentes, nec qui sunt loco parentum, sunt eximendi à lethali culpa, si non instent, ut subjecti sibi parochiani, & quos habent subjectos, Confirmationem ab Episcopo parato recipiant: neque à simili culpa eximendi erunt illi, qui sui consilii, tale sacramentum recipere negligunt, Episcopo ad conferendum parato. Quomodo igitur à gravi culpa eximi poterunt illi, qui, neglecta Confirmatione, consueverunt, aliisque ordinibus initiantur, cum præter generale præceptum omnibus fidelibus commune de suscipienda Confirmatione, alia lex & generalis consuetudo eos adstringat, ut non nisi confirmati tonsuram, aliosque ordines suscipiant? Consule Nat. ab Alex. Theol. Dogm. & Mor. lib. 11. de sac. Confirm. propos. 2. & regula prima. T. 1. pag. 217. & 218. De sacramento Ordinis cap. 4. art. 4. pag. 529. & Pontas, verb. Ordines. Cas. 19. *

6. Effectus Confirmationis est triplex, Primus est augmentum gratiæ habitualis, & jus ad gratias actuales corroborativas ad fidem fortiter profectandam, ut habetur ex Concil. Flor. in decreto unionis, ibi: Effectus autem hujus sacramenti est, quia in eo datur Spiritus Sanctus, ut robor, sicut datus est Apostolis in die Pentecostes, sicut christianus audacter Christi confiteatur nomen; Et ex hac firmitate, & robore fidei profectandæ, nomen ipsum Confirmationis suam trahit originem, ut dicit Cathecismus Romanus cap. De Confirmatione, §. 16. ibi: Ab eo nomen rei impositum est, quod hujus sacramenti virtute Deus in nobis id confirmat, quod Baptismo operari coepit, nosque ad christianæ soliditatis perfectionem adducit. * Et quamquam gratia prodigiorum, quam olim infundebat, modò cessavit, id non amplius exigente ecclesia, gratiæ tamen sanctificantis donum modò pariter datur, S. Augustino teste, de Baptismo. lib. 3. cap. 16. Quæ tamen gratia sacramentum recipientibus amoto peccati obice confertur, ut sit potius gratiæ præcedentis augmentum. Producit etiam robur & firmitatem quandam spirituum virtutum, quibus diabolo resistamus. Inst. eccles. 7. §. 7. * Secundus effectus est character, quo Confirmatus signatur ut miles intra militiam Christi ad fidem cum robore propugnandum, juxta illud S. Melchitidis ex Cathecismo Romano: In Baptismo regeneramur ad vitam, post Baptismum confirmamur ad pugnam. Et quod Confirmatio imprimat characterem, habetur definitum in Concilio Florentino in d. decreto unionis, ibi: Inter hæc sacramenta tria sunt, Baptismus, Confirmatio, & Ordo, quæ characterem, vid est, spirituale quoddam signum à ceteris distinctum imprimunt in anima indelebile; unde in eadem persona non reiterantur, & in Conc. Trident. d. sess. 7. can. ibi: Si quis dixerit in tribus sacramentis, Baptismo scilicet, Confirmatione, & Ordine non imprimi characterem in anima, hoc est signum quoddam spirituale, & indelebile, unde ea iterari non possunt, anathema sit. * Tertius effectus est cognatio spiritualis, cap. Si quis filiarum 12. caus. 30. quest. 1. cap. Quamvis 3. de cognat. spiritual. in 6. Conc. Trid. sess. 24. cap. 2. de reformat. Matrim.

9. Patrinus requiritur in confirmatione, ut confirmandum teneat 3. cap. In Cathecismo 100. cap. Non plures 161. & cap. In Baptismo, vel in Chrismate 102. dist. 4. de consecrat. Et quidem sub culpa, ut ex communi doctet Navar. in Manual. cap. 20. Busebaum, & La-Croix lib. 16. part. 1. num. 394. & alii passim. Patrinus in Confirmatione non debet esse nisi unus solus, vel una sola; cap. Non plures 101. dist. 3. de consecrat. cap. Quamvis, de cognation. spiritual. in 6. Nec valet dici quod sicut in Baptismo ex Trid. sess. 24. cap. 2. de re-

form. matrim. possunt esse duo Patrini, scilicet unus, & una simul, sic etiam duo possunt esse in Confirmatione, non valet, inquam, quia Trid. loc. cit. statuit tantum de Baptismo, quod possint esse duo Patrini, scilicet unus, & una, adeoque non videtur extendendum ad Confirmationem, cum enim sit correctorium juris antiqui in cit. cap. Non plures, & cit. cap. Quamvis: debet restringi, nec ampliari potest ultra terminos, in quibus loquitur Gobat tract. 2. num. 787. Clericis. cap. 116. num. 30.

14 Felix Potestas tom. 1. part. 4. num. 3031. Paulus, Henricus, & alii passim, quibus accedit praxis. Patrinus in Confirmatione debet esse distinctus à patris Baptismi extra casum necessitatis; dist. cap. In Cathecismo 100. dist. 4. de consecrat. Barbosa. d. allegat. 30. num. 51.

15 cum pluribus aliis ibi citatis. Unus patrinus non potest tenere ultra duos eadem die Confirmationis, ut habetur ex pontificali; ubi tamen facile non possent haberi plures, qui inservirent pro diversorum patrinis, tunc posset unus etiam eadem die esse patrinus plurius. Gobat loc. cit. num. 786. Marc. Anton. Gentens. in Man. Pastorum. cap. 4. num. 6. Barbosa. loc. cit. num. 52. La-Croix lib. 6. part. 1. num. 396. Patrinus confirmandi debet esse confirmatus; cit. cap. In Baptismo, vel in Chrismate 3. dist. 4. de consecrat. & in pontificali. Hinc non confirmatus si fuerit in Confirmatione patrinus extra necessitatem, graviter peccat: Est fere communis apud Busemb. & La-Croix loc. cit. num. 394. Immo non confirmatus invalide obiret munus patris, adeoque probabiliter non contraheret cognitionem spirituales, ut colligitur ex d. cap. In Baptismo, vel Chrismate: ubi absolute dicitur non confirmatum non posse suscipere alium in Confirmatione, ibi: In Baptismo, vel in Chrismate, non potest alium suscipere filium ipse, qui non est baptizatus, vel confirmatus. Sic Barbosa. loc. cit. num. 34. cum pluribus aliis citatis. Patrinus debet secundum usum ecclesie, & ritum Pontificalis Romani esse ejusdem sexus, cujus est confirmandus. Est communis ex dispositione Pontificalis Romani. Reliqua de patris Confirmationis sunt proportionaliter resolvenda juxta dicta de patris Baptismi. Vide ibid.

16 Ex quo jure canonico statutum sit non posse hominem non confirmatum patrinum in Confirmatione agere, certum est id non licere; ac si revera patrinum agat, quis inferat vere patrinum non esse, ac patris obligationes non contrahere? Id sane nullibi in jure decernitur. Ergo vere patrinus esset, licet id illicite ageret, atque vere spirituale cognitionem contraheret. In eo enim vere illa causa occurreret, ob quam cognitio spiritualis contrahitur, atque impedimentum inde consurgens, ut patet consideranti motiva, quibus ecclesia ad hujusmodi decernendum impedimentum mota est. Quamobrem certum omnino est, etiam à non confirmato patris impedimentum contrahi, & improbabili omnino est auctoris opinio, quae perniciosa esse posset, dum occasionem praeberet contrahendi matrimonium inter personas, quae ob hujusmodi impedimentum contrahere prohiberentur.

17 Assertit hic R. Theologus, quod certum omnino est, à non confirmato patris impedimentum contrahi, & quod ipse non confirmatus vere patrinus esset, atque vere spirituale cognitionem contraheret; & quod improbabili omnino sit Auctoris opinio. Sed revera ejus potius improbabilis est opinio, quinimmo & falsa, ut clare patet ex solidissime & fundatissime adductis ab Eruditiss. Clerico de Confirmatione dec. 59. in cujus argumento sic expresse tradit: "Propositus pluribus generibus personarum, quae non possunt esse patris in Confirmatione, ostenditur ab his patrinatus officium suscipientibus, si quis non sit baptizatus, vel non confirmatus, nullam contrahi spirituale cognitionem; & sequentes quas juvat referre, adducit convincentes rationes; Primo, quia prohibitio in patris Confirmationis provenit ex eodem fonte, & ex eodem textu, à quo prohibetur esse etiam homo non baptizatus, nempe ex cap. In Baptismo, vel in Chrismate 102. dist. 4. de consecrat. (jam à me allato cit. num. 19.) & ideo conveniens est affirmare voluisse textum illum irritare actum in utroque, & sic quemadmodum non baptizatus non contrahit

cognitionem, ita neque non confirmatus illam contrahat. Secundo, quia mens ecclesiae, & intentio Concilii Tridentini: est restringere impedimentum cognationis spiritualis ob favorem libertatis contrahentium matrimonium, ut colligitur ex sess. 24. cap. 2. de reform. Idcirco censetur conformis menti ecclesiae, quod patrinus non confirmatus nullam contrahat cognitionem. Tertio, quia Pontificale Romanum in Rubric. de Confirmandis, ait nullus, qui non sit confirmatus, potest esse in Confirmatione patrinus. Ubi Ley non potest (quo utitur etiam canon in baptismo, vel in chrismate à me supra citatus) habet vim irritandi actum, quia ultra Doctores hanc opinionem tenentes, quos citat, & sequitur Sanchez de matrimonio cap. 7. disp. 60. num. 20. eandem opinionem amplectuntur novissime tum Canonistae, tum Theologi amplissimi nominis, videlicet Coninch, Nugnus, Bisus, Bonald, Basilus Pontius, Diana coordinatus, Francisc. de Lugo, Tamburini, Cationis, Trullench, Li-guorius, Novarius, Barbosa, Jordanus, Nicolius, Bonacina, Layman, Justus locis ibi ab ipso citatis, Leander disp. 5. quest. 5. cum multis aliis ibi citatis, Matthaeucci in cautela Confess. lib. 9. cap. 3. de Confirmatione, num. 8. Mercantius in Ortu pastorum, de Confirmatione lib. 6. in fine: Et Eminentiss. Cardin. de Lauræa de impediment. matrimonii, disp. 28. num. 102. & seq. ubi reddit hanc rationem: "Sicut ideo in Baptismo suscipiens non baptizatus non contrahit, quia non potest dare vitam spirituales, quam non habet; ita quum non confirmatus non habeat robur hujus sacramenti, non potest alium roborare." Idcirco quam tante prudentiae, & experientiae in Romana Curia Auctorem habeamus (praeter ceteros allegatos) docentem, à patris non confirmato suscipiente in Confirmatione nullam contrahi cognitionem spirituales, absque hesitatione resolvendum, & dicendum venit, Titium, de quo in proposito casu, posse ducere in uxorem matrem viduam pueri, quem tenuit in chrismate. Haec ille. Quid clarus? Casus autem propositus est iste: "Titius non confirmatus tenuit ad Confirmationem puerum, cujus deinde matrem viduam vult in uxorem ducere. Queritur, an possit?" Et absolute, & indubitanter resolvit, ut supra; affirmatque, & quidem merito, quia in cit. cap. In Baptismo, vel in Chrismate, quae excluditur à suscipiendi in Confirmatione, qui non est confirmatus, ac à suscipiendi in baptismo, qui non est baptizatus, sine ulla distinctione, & ubi lex non distinguit, neque nos distinguere debemus: I. Non distinguemus, §. 2. de recep. arbitris. l. Praeses 3. de officio praesidis. L. De pretio d. ff. de publiciana in rem actione, cap. Quia circa 22. de privileg. Ubi enim eadem est ratio, eadem est legis dispositio. L. Ideo 26. ff. de legibus. L. Illud 32. ff. ad legem Aquiliam, cap. Inter corporalia 2. de translat. Episc. Cum ratio legis sit anima legis; l. Cum ratio 7. ff. de bonis damnator. Insuper ultra recensitos plurimilium meam sustinent conclusionem, & signanter Rosignolus part. 3. de confirm. 7. §. art. 13. n. 4. & seq. Leurenus eod. lib. 4. tit. 11. quest. 209. n. 1. Pignatell. tom. 1. consult. 10. per tot. sic concludens: Et ita declaravit Sac. Congreg. Concilii in una Licentia die 13. Julii 1654. nimirum: Non confirmatum non contrahere cognitionem spirituales; Relfestuel lib. 4. decretal. tit. 11. num. 27. testans de communi, & afferens dictam declarationem Sacre Congreg. Concilii; Schmalzgrueb. eodem lib. 4. tit. 11. num. 41. eandem adducens declarationem Sacre Congreg. Concilii; Roncaglia de matrim. tract. 21. cap. 3. eandem citans declarationem Sacre Congreg. quam Sac. Congreg. Concilii declarationem adducit novissime etiam celeberrimus Ubaldis Giraldi Insti. Canonice part. 2. lib. 4. tit. 11. quest. 3. num. 7. editione Roman. 1756. quamvis ipse, ut Revisor fortasse immemor dictae & se allatae declarationis Sanctae Congreg. Concilii, saltim implicite probaverit, seu toleraverit etiam contra seipsum, & sum etiam Maschât, injustam Theologi censuram meae conclusionis tot rationibus, juribus, & classicis Doctores, ut supra, suffulata. Unde nescio, quomodo Theologus poterit, ac voluerit tamquam ex tripode pronuciare meam opinionem tanta munimine testam, omnino improbabili-

lem,

lem, & suam sic incertam, & à Sac. Congreg. Concilii repulsam, omnino certam. Nisi dicerem, quod sicut supra in verb. Capellanus num. 6. voluit suae censuræ subijcere ipsissima verba Sac. Rom. Romæ, ita hic noluerit admittere meam conclusionem, licet tot solidissimis fundamentis muniam, & etiam ipsa expressissima nunc allata Sac. Congreg. Concilii declaratione.

21 Ceremoniæ omnes, quae antecedit, comitantur, & sequuntur confirmationem, distincte referuntur à Bellarmino de confirmat. cap. 13. à Castropalao, & variis aliis, unde hic aliqua tantum de istis breviter explanantur.

22 Confirmatio igitur debet administrari ab Episcopo cum Pluviali, Mitra, Stola, & Baculo Pastoralis; Sac. Cong. Conc. in Brixien. 19. Febr. 1585. Quamvis Episcopus Sacramentum Confirmationis deberet conferre in ecclesia, quantum commodo fieri potest, ut observat Henricus disp. 5. de sacrament. Confirmat. quest. 8. num. 64. & ita stricte teneri asserit Nugnus in 3. part. D. Thomae quest. 72. art. 12. circa finem, vers. Secundum ritum: tamen simpliciter loquendo potest Episcopus illud conferre in quovis loco decenti: Barbosa loc. cit. num. 13. cum pluribus aliis. Monialibus tamen ministratur ad fenestellam communis, unde propterea non datur licentia egressus, vel ingressus; Sac. Congr. Episcop. in Casenaten. 6. Julii 1601. Episcopus potest confirmationem conferre in die feriali, etiam post meridiem; quamvis non jejunus & ipse, & suscipiens, cum hoc nulla lege praescriptum reperitur, nam solum consulitur in cap. Ut jejunii 5. dist. 5. de consecrat. ut observat Barbosa loc. cit. num. 12. Silvester verb. Confirmatio quest. unic. Bonac. de sacramentis disp. 3. quest. unic. puncti. 2.

26 num. 14. & fuit dictum supra art. 2. num. 40. Episcopus potest conferre confirmationem etiam tempore interdicti, & in loco interdicti; cap. Responso 43. de sentent. excommunicat. in 6. Barbosa de offic. & potest. Episcop. part. 2. allegat. 31. num. 23. cum pluribus ibi cit. Episcopus debet propria manu ungere chrismate consecrato confirmandum in fronte; sic praecipit Pontificale Romanum. Unde Confirmationis sacramentum immediate manerit Episcopi esse conferendum, ita ut sit nullum, si conferatur medio aliquo instrumento, resolvit Diana part. 3. tract. 4. resol. 28. Layman in theol. moral. lib. 5. tract. 3. cap. 2. num. 5. Filiucius tom. 1. tract. 3. cap. 1. num. 19. apud Barbosa loc. cit. num. 28. Inaugitur confirmandus in fronte ad indicandum hujus sacramenti effectum, qui est gratia collata ad auctorem profitendam Christi fidem, cum enim frons sit sedes veracundiae, par est, ut confirmandus in fronte inungatur, ut sine rubore, & veracundia Christi nomen confiteatur: Ita communis.

30 Frons confirmati aliquo panno albo circumcigitur, necrens unctio defluat, aut delabatur; in hoc tamen est servanda ejusque loci consuetudo, ut monet Suarez, Henriquez, Coninch apud Layman loc. cit. non. 7. nam alicubi mos est, ut mox post collatum Confirmationis sacramentum, frons confirmati abluatur ab aliquo ex assignatis Sacerdotibus spongia, vel alio linteo; alibi expectatur dicitur sic exsiccatum chrisma, & alibi circumfertur vitta, seu pannus lineus aliquibus diebus. Percutitur alapa ab Episcopo maxilla confirmati dicendo: Pax tecum, ad hoc ut confirmatus intelligat se roborari hoc sacramento ad fortiter, & invicte tolerandas injurias, & imminentia pericula subeunda propter fidem Christi, & recordetur hujus sacramenti suscepti, & militiae, ad quam exercendam conscribitur. Ita communis, cum Durand. in rational. divin. lib. 6. cap. 48. num. 9. Barbosa loc. cit. num. 26. Bonacina loc. cit. quest. unic. puncti. 4. num. 9.

33 Ubi autem resolvit, omissionem alape non videri peccatum mortale, & idem tenet Barb. loc. cit. n. 27. & Zambrian. de casibus occurrentibus cap. 2. dub. ult. n. 1.

33 Animi dispositiones ad digne recipiendum hoc sacramentum sunt status gratia, quae in adultis lethali crimine infectis comparatur iuramento pro sacramentum Penitentiae; Bened. XIV. Inst. eccl. 6. §. 11.

Corporis dispositiones, non tamen necessario praemittenda, sunt plerumque confirmandi, & confirmatus jejunium, quod consulit Pontificale Romanum. Ibid. §. 12.

Tempore pestis, eo morbo affectis non tenetur Episcopus hoc sacramentum ministrare, cum sacramentum hoc non sit absolute necessitatis. De synodo dioc. lib. 13. cap. 19. §. 6.

In confirmatione tempore pestis non potest fieri unctio frontis mediante pennicillo, nec sane valet sic collata, cum ex consensu fere omnium Theologorum ad valorem requiratur aliqua manus impositio, quae certe non fieret, quum alio medio, quam pollice, vel manu, confirmandi frons oleo liniretur. Ibid. §. 7. nov. edit.

Pro complemento asseruntur instructiones sequentes editae Romæ 22. Maji 1722.

ISTRUZIONI, ED AVVERTIMENTI
per quelli, che vogliono ricevere il Santo Sacramento della Cresima.

Fabrizio per la misericordia di Dio Vescovo d'Albano della S. R. C. Card. Paulucci, & della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

I. Santo Sacramento della Cresima, di cui è solo Ministro il Vescovo, è stato istituito da Cristo Signore nostro, affinché gli Uomini rigenerati alla grazia, ed arruolati alla Cristiana milizia per mezzo del Santo Sacramento del Battesimo, restino confermati nella Fede, e fortificati in essa per la virtù di questo Santo Sacramento, il quale come a valorosi Soldati, non solo gliela fa costantemente confessare, ma anche dà forza di poter combattere, e di resistere alle battaglie de' comuni Nemici, per ciò vien detto Sacramento della confermazione, e benchè non sia assolutamente necessario per la salute eterna, non si deve perlo da nessun Fedele trascurare, attesa li molti soprannaturali effetti, che produce, e li doni, che lo Spirito Santo conferisce a quelle Anime, che lo ricevono, quando però non vi sia l'ostacolo del peccato, per lo che la Santa Madre Chiesa, che desidera ardentemente, che tutti i suoi Figli con vera intenzione, e divozione venghino a riceverlo, particolarmente gl'invita, secondo l'antico Ecclesiastico costume, in questo sacro tempo della Pentecoste, in cui si solennizza la venuta del Divino Spirito.

Affinchè poi ciascuno sappia quello, che deve fare per disporsi degnamente, e secondo li sacri approvati Riti, abbiamo pubblicata d'ordine di Nostro Signore la seguente Istruzione cavata dai Sacri Canonici, dai Santi padri, e dal Pontificale Romano, quale vogliamo, che inviolabilmente si osservi.

I. Primo. Quelli, che sono stati una volta cresimati, si guardino molto bene di farsi cresimare di nuovo, perchè questo Santo Sacramento non si può reiterare: e chi dubitasse d'essere stato confermato, o no, non tardisca d'accostarsi a riceverlo, se prima non l'avrà significato a Noi, acciò considerata la qualità del dubbio, si faccia quella risoluzione, che sarà conveniente sia cosa tanto importante.

II. Chi piglierà questo Santo Sacramento, deve aver un Compare, o Comare, acciò abbia di lui cura spirituale, per lo che conviene, che sia maggiore di età del Cresimando, nè minore di quattordici anni, con questo spero, che i Maschi non siano tenuti a Cresima dalle femine, nè queste dai Maschi; di più nessun tenghino a Cresima se non uno, o due senza espressa nostra licenza.

III. Chi non è stato confermato non può esser padrino, o compare in questo Santo Sacramento, nè il Padre, o la Madre possono tenere i loro Figliuoli; nè il Marito la Moglie, nè la Moglie il Marito: come anche li Padrini non possono esser Monaci, o Religiosi, nè quelli, che sono stati compari, o Comari dei medesimi confermati nel Sacramento del Battesimo, secondo l'antichissima consuetudine di questa Santa Romana Chiesa, e senza nostra espressa licenza nessuno Ordinato in Sacris possa esser padrino, o Compare nella Cresima.

IV. Nessuno scomunicato, interdetto, scandaloso, o pubblico peccatore, ovvero, che non si è confessato, e comunicato nella passata Pasqua di Resurrezione, co-

me anche chi non sa li rudimenti della Fede, cioè il Pater noster, Ave Maria, Credo, e li dieci Comandamenti, si presenti a ricevere questo Sacramento, o fare l'Officio di Compare, o Comare sotto pena ad arbitrio nostro.

V. Per ricevere degnamente questo Santo Sacramento, devono li Cresimandi esser in grazia di Dio, e spero li Fedeli Adulti prima procureranno di riconciliarsi con S. D. M. ed e più che bene fare una buona Confessione Sacramentale; altrimenti, se s'accostano in peccato mortale, non solo non riceveranno la grazia di questo Santo Sacramento, ma commetteranno un gravissimo Sacrilegio.

VI. Si avverte, che nel Sacramento della Cresima, li Compari, e Comari contraggono parentela spirituale con quelli che tengono, o presentano, e con il Padre, Madre del medesimo, siccome nel Santo Battesimo, alla quale impedisce di contrarre Matrimonio fra di loro, ved essendo fatto non vale. E tal parentela spirituale si contrae anche tra il confermato, e confermatore.

VII. Benché li Fanciulli possono esser cresimati; contuttutto nessuno minore di sett'anni, senza nostra pressa licenza s'accosi a cresimarsi, e questo acciò abbia qualche capacità d'intendere l'efficacia di questo Santo Sacramento, e possa riceverlo con più divozione, della quale capacità, o disposizione, e che sia ben instruito come sopra, nei rudimenti della Santa Fede, dovrà ciascuno Cresimando portar attestato del proprio Parroco (da darsegli gratis) senza di cui non sarà ammesso.

VIII. Se alcuno avesse qualche nome profano, ridicolo, o indecente ad un Cristiano, procuri nell'atto della Confermazione farselo mutare dal Vescovo Cresimante nel nome di qualche Santo, o Santa rispettivamente; per imitarne le virtù, ed ortenerne il Patrocinio.

IX. Nessuno si accosi colà fronte imbrattata, e scollati capelli scomposti, come anche li Cresimandi, e li Compari si presentino senza Armi, e tanto questi quanto li Cresimande, e li Comari venghino vestite modestamente.

X. Per togliere le confusioni, gli Uomini si presenteranno dalla parte dritta del circolo, e le Donne dalla sinistra; nè ardisca chichessa entrare nel detto circolo.

XI. Tutti quelli che saranno presentati all'amministrazione di questo Santo Sacramento, particolarmente quando si recitano le preci, e s'invoca la grazia dello Spirito Santo, stiano inginocchioni, con divozione, e silenzio, attendendo con quella composizione di cuore, ed applicazione di mente, che potranno maggiormente, alla considerazione di si gran beneficio lasciarsi dal Signore.

XII. Li Cresimati non si partino dalla Chiesa, se non dopo ricevuta la benedizione da Monsig. Vescovo, e che li confermerà, e procurino far scrivere il nome e cognome loro, del Padre, del Compare, come anche la propria Parrocchia.

XIII. La Cresima si principerà nella Sacrosanta Basilica di S. Gio. Laterano, Domenica prossima di Pentecoste dopo il Vespere, si farà ogni Domenica, ed in tutte le Feste comandate sino alla Domenica dopo la Festa delli Gloriosi Apostoli S. Pietro, e Paolo, ed ogni volta che si amministrerà, ordiniamo che prima incominciare la funzione si leggano sul Pulpito ad alta voce li suddetti avvertimenti.

XIV. Per ultimo incarichiamo anche da parte di S. B. li RR. Curati di notificare al Popolo nelle Feste della Pentecoste, ed altre, tanto nella Messa Parrocchiale, che nella Dottrina Cristiana, la presente Istruzione, e dichiarare la virtù, e li salutevoli effetti di questo Sacramento secondo la Dottrina del Carechismo Romano, e la disposizione, e con che si deve ricevere, e così anche incarichiamo li RR. PP. Predicatori annuali, acciò gli Adulti sappiano, che non si deve trascurare, nè molto differire, ed affinché possino li medesimi degnamente disposti a riceverlo più presto, che potranno, particolarmente quelli, che sono chiamati da

» Dio alla Milizia Ecclesiastica o ad abbracciare lo stato Religioso.

XV. Per quelli poi, che saranno negligenti, la Sacra Congregazione della Visita con Decreto emanato sotto li 10. Dicembre 1661. ordina alli RR. Parrochi, che nel fare lo stato dell'Anime, debbano informarsi, e quelli, che sono sotto la loro Cura, sono stati confermati, notando li negligenti in un libro particolare, e con ammonirli paternamente; acciò quanto prima procurino ricevere detto Santo Sacramento, e con avvertirli anche, che se per disprezzo sdegnano di riceverlo, non sono immuni da colpa mortale. Avvertino in oltre li Patri, e le Madri di Famiglia acciò non sieno trascurati in far confermare li loro Figli, altrimenti dovranno rendere stretto conto della loro negligenza al Tribunale di Dio. Dato in Roma dalla nostra solita Residenza questo dì 22. Mag. 1722. — P. Card. Vicario. — N. A. Canonico Cuggio Secret.

(Lex II. tit. 4. part. 1. omnes christianos, insignitos sacro regenerationis lavacro, per Episcopum esse chrismate inungendos, asserit: sicut per baptismum peccata delentur omnia, Spiritus Sanctus in Confirmatione recipitur, multitudinem ad audacter nomen Domini confitendum confert, & ad diaboli insidiis resistendum: fit unctio in fronte (vid. leg. 7. id. decernem) cum chrismate ex oleo, & balsamo confecto: dum confertur, jejunus debet esse: multum proderit si recipiens sit se gesserit, & si adulta fuerit aetatis recipientes, per confessionem parentur: sicut baptismus semel tantum ministratur, ita hoc sacramentum: qui scienter transgrediuntur, eadem pena ac dum baptismus iteratur, plectendi ejus institutio ad illius similitudinem quod per Apostolos, ubi manuum impositio super homines ferebatur, fiebat, per hocque Spiritum Sanctum recipiebant; ita hodie per Episcopos, tanquam eorum locum tenentes, (vid. lit. E. pag. 148. & 149. col. 2. & 1. in add. hisp. nov.) si chrismate inunguntur. Vid. lit. B. pag. 283. n. 105. Ad rem lit. E. pag. 267. num. 58. & pag. 377. in eisd. add.)

Præter inserta nō de hac materia in patris legibus (ni fallor) pertingit; superest, ut videamus, si de procuratione, ac cognitione spirituali ex Confirmatione provenientibus: de utraque tractatur, de illa in tit. 22. part. 1. per ejus proanum, leg. 1. & 2. gravamen in visitatione nunquam est imponendum: non sunt majores procuraciones, quam ab ecclesia stabilitæ, exigendæ: quavis ad eam traditionem singulis in suis locis teneantur cavere debent, ne cum superbia, imo summa dilectione, & amore, recipiantur: à Divo Paulo summa exemplum Prælati, quia opera manuum suarum malebat hic victum querere, dum gentibus prædicabat, quàm victualia ex eisdem accipere, si gravamen, seu scandalum inferrebat: per quos, & de quibus rebus dicitur procuraciones debeant præstari, numeratur, sive referuntur: nihil est aliud procuratio, quam vis necessaria ad alimoniam exigendi: competit visitantibus: ab ecclesia, monasteriis, aliisque locis, ubi est in effectum visitatio perducenda, debet exigi; Archiepiscopus non denegatur, si ex negligentia Prælatorum actum visitationis exercent omnibus; qui licite, & valide eurent territorium visere, erit contribuenda: semel in anno exactionem competere lex 2. decernit: præfinit quomodo, & quid sub nomine procurationis comprehendatur: quam distinctionem inter eos, quibus onus visitandi incumbit, versare: in pecunia nequit accipi: qui in consorcio Prælatorum interfeceat, ratione officii aliquid non procurabit, ideo per consequens nec Prælati, nec ceteri, cum eo habitantes, aliquid aliud ultra recipiant sub obstaculo divini iudicii, ac restitutione dupli: unde est incipienda visitatio lex 4. & 5. proponit, & quæ forma, si Archiepiscopus suffraganeos viseret, in leg. 6. omnia, quæ fieri in visitatione debent, referuntur: quæ primitus visenda: cetera, quæ ab Archiepiscopis in suarum provinciarum episcopatibus effici valent, à leg. 7. demonstrantur.

De cognitione vero in leg. 2. tit. 7. part. 4. (vid. lit. D. pag. 93. vers. In sexto: & lit. I. pag. 54. n. 49. col. 2. & pag. 55. col. 1. & 2. fere per tot.) agitur; iterum repetit lit. B. pag. 283.)

CON-

CONFIRMATIO ELECTIONIS.

CONFIRMATIO electionis, vel nominationis approbatio quoad Episcopos primis ecclesiæ seculis omnimode erat penes Episcopos ordinatores, id est, Metropolitanum, cum suffraganeis, juxta canonem IV. Nicænum, quo decernitur: «Episcopum oportet maxime quidem ab omnibus, qui sunt in provincia, consitui; si tamen sit hoc difficile, vel propter urgentiam necessitatem, vel vice longitudo, tres omnino eandem in locum congregatos, absentibus quoque suffragium ferentibus, scriptisque assentientibus, tunc electionem fieri, eorum auctem quæ sunt confirmationem in unaquaque provincia à Metropolitanis fieri.»

Quoniam tamen inter Episcopos Ordinatores, primus & preses esset Metropolitanus, neque semper omnibus Comprovincialibus Episcopis commodum esset, ad singulas Episcoporum ordinationes convenire; sensim ex quodam ut minus tacito ecclesiæ consensu ad Metropolitanum integrum pene devolutum est jus electionis discutendi, easque vel ut canonicè probandi, vel ut minus canonicè reprobandi.

Hæc disciplina Metropolitana confirmationem suorum Suffraganeorum attribuit per tredecim secula in concussa permansit, eamque & jus commune Decretalium Gregorii IX. aperte summo, & confirmat; unde uno consensu traditè Canonistæ, Episcopum de Jure communi confirmandum esse à suo Metropolitanò.

Scienti vero per reservationes pontificias ad Sedem apostolicam seculo XIV. provisiones sive nominationes fuere devolutæ, atque eo titulo electionis canonicæ quodammodo abolitæ; ita jus confirmandi Episcopos Metropolitanis ademptum, & Sedi Apostolicæ reservatum fuisse compertum est; indignum quippe credebatur, ut à Romano Pontifice ad episcopatum designatus, à Metropolitanò confirmationem petere & accipere juberetur.

Et licet pontificiæ reservationes quoad episcopatus, & prælaturas, sive per concordata, sive per indulta, & privilegia Regibus concessa, fuerint in multis restrictæ, tamen confirmationes Romano Pontifici hæcenus reservatæ manserunt, nec quidem juris Metropolitanis restitutum est.

Cum is qui confirmat electum vel nominatum, eundem instituat, ac propriæ ecclesiæ pastorem provideat, & constituat, merito sacris canonibus cautum fuit, ne Metropolitanis alique Prælati, quibus jus confirmandi seu probandi electiones aut nominationes ad ministeria ecclesiastica, præsertim episcopatus competit, præcipitanter sine prævio, maturo, ac diligenti examine & informatione ad confirmationem prosiliant.

Si electus coelectum aut specialem suæ electionis adversarium habeat, is ante confirmationem nominatum vocandus erit; aliis ubi concursus fuit electio, aut nullus nominatum se electionis opponit, generale ac peremptorium edictum proponendum est in ecclesia, in qua electio facta est, ut si qui sint, qui se volunt opponere, constituto termino veniant; cap. fin. de elect. in 6.

Confirmationes hæc non observatis factæ ex eodem capite declarantur vitibus omnino carere, irritæ, & nullæ.

Examen, seu informationem esse faciendam non tantum circa electionis processum, sed etiam personam electi, declarat Lateranense Concilium sub Innocentio III. celebratum.

Quod tria præcipue inquirenda sint in persona electi, videlicet, ætas legitima, morum honestas, & literatura sufficiens, scribit idem Innocentius Archiepiscopo, & Capitulo capuano; in cap. 19. tit. de electione in integra.

Quia vero vita cujusque exactius nosci potest in loco, in quo quis diu conversatus fuit, ibidem inquirendum est de moribus electi; cap. 3. tit. de elect.

Pristina disciplina, quæ facile per decem secula in concussa permansit, confirmationem Episcoporum ab eo-

rum consecratione vix sejunxit; sed Episcopus electus à Metropolitanò, & Comprovincialibus examinatus, uno eodemque quasi actu, & tempore consecratur, & confirmatur; sive potius ordinando confirmabatur; neque ante ordinationem Prælati, aut Episcopus dicebatur, nisi ad summum cum adito, electus.

Quin ex stylo decretalium, uti observat cum aliis Fagnanus ad cap. Eam te, tit. de re scriptis, ante consecrationem non dicitur, Episcopus simpliciter, sed electus; & merito, ait, quia electio, & consecratio unum faciunt Episcopum.

Ex quo omnium Episcoporum confirmatio ad Romanum Pontificem spectare cepit, processus inquisitionis de persona promovenda ex Decreto Concilii Tridentini ad illum ipsum transmitti debet, ut ipse plena negotii, & personæ notitia habita, pro gregis Domini commodò de illa, si idonea per examen factum reperta fuerit, ecclesiis possit utilis providere.

Quod hic dicitur de transmissione processus, sive inquisitionis ad Romanum Pontificem, intelligi debet juxta stylum hodiernum, si ecclesiæ non sint ad nominationem, vel presentationem Imperatoris, vel Regis alicujus; quia si sit de hujusmodi nominatione, vel presentatione, Prælati qui processum conficit, eum transmittit ad Cardinalem illius regni, vel provincie protectorem, in qua est ecclesia providenda de pastore.

Totus inquisitionis processus à Cardinale Relatore cum tribus aliis accurate examinari debet; & inde in duobus successivis consistoriis relatio facienda, quod promovendus præditus sit qualitatibus à Jure, & à Synodo Tridentina requisitis.

Cardinalis proponens, ex stylo hodierno, si de ecclesia spectante ad nominationem Regis agatur, est Cardinalis protector illius regni. Tres alii Cardinales sunt primus Cardinalis Episcopus, primus Cardinalis Presbyter, & primus Cardinalis Diaconus.

In primo consistorio fit nuda propositio, vocaturque Præconatio; in secundo fit totalis relatio, atque ex suffragiis Cardinalium nominatum Pontifex sub certa forma Episcopum pronuntiatur.

Quemadmodum olim electus à Clero & Populo, aut à Rege nominatus, nullatenus Pastor, aut Episcopus censebatur ecclesiæ vacantis, priusquam à Metropolitanò, & Episcopis Provincialibus confirmatus, & in ecclesiæ Pastorem, & Episcopum ordinatus esset; ita nec de Jure communi, & hodierno, electi à capitulis cathedralibus, aut nominati à Regibus, se administrationi ecclesiæ, sive in temporalibus, sive in spiritualibus quocumque prætextu immiscere possunt ante confirmationem expeditam; cap. 17. tit. de electi, quia ut ait ibidem Pontifex: Nemo debet sibi honorem assumere; sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron; Hæc. cap. 5. vers. 4.

Cum vero nonnulli hanc Concilii sanctionem illud volentes, sub titulo Economæ, aut Procuratoris, se administrationi ecclesiarum ante confirmationem ingererent, Concilium Lugdunense sub Gregorio X. his stipulibus obviare volens, generali constitutione sancivit: Ut nullus de cetero administrationem dignitatis, ad quam electus est, priusquam celebrata de ipso electio confirmetur, sub aconomatus, vel procuratoris nomine, aut alio de novo quavis colore, in spiritualibus, vel temporalibus per se, vel per alium, pro parte, vel in totum, gerere, vel recipere, aut illis se immiscere præsumat, omnes illos qui secus fecerint, jure, si quod eis per electionem quæsitum fuerit, decernens eo ipso privari; cap. 5. de elect. in 6.

Nec tantum in electione obtinet hæc juris decisio, sed in presentatione, sive nominatione, uti post alios Canonistas tradit Fernosinus ad cap. 15. tit. de election. quest. 2. num. 11. Nam si persona presentati, ait, se ingerat ante confirmationem, revera dicitur intrusus, & subiectus panis dicti capituli Avaritæ.

Nullo ergo titulo, electi, aut nominati se administrationi ecclesiæ viduatæ ingerere possunt ante confirmationem; eamque juxta stylum hodiernum in curia romana expediendam, nisi tamen: Valde remoti sint, videlicet ultra Italiam constituti: bi si electi fuerint in concordia